

VÉGH ATTILA

A halószoba

*Szürke hajnalon kimegyek a kertbe,
terméskő-lapokon lépkedek
kertvégi, ablaktalan írószobám felé.
A pünkösdi rózsánál meggörnyedek,
őszül a hajam a bálványfa alatt,
sziszegő fű tekeredik bokámra,
karmol a csipkebokor,
talpam alatt mohapárnák sírnak.
Benyit egy haldokló a kőkunyhóba,
sárga, fonott székébe ül,
utolsó hét szavát kimondja,
és vár, hogy kert teremjen a szóból,
hogy majd abban a kertben is valaki
végigjárja a terméskő útját pünkösdi
rózsák, csipkebokrok közt,
és így tovább, a védtelenségig,
úgy lépve végül a szobába,
ahogy egy isten a halálra gondol.
„Fogadj be – fohászkodik ott –,
álmodjam tovább a kertet magamban”.
Rábólint az isten az öreg hét szavára.*

Zeusz dala Homéroszhoz

*Éjjel az Olümposz tetején,
emlékszel, Homikám, te vén pimasz?
Vajúdott anyád a völgybe' lenn,
horkolva kacagott bölcs Héliosz.
S miközben lovacskaí aludták a Nap álmát,
homályos szemeidből kinyargaltak a lámpák.
Hagytam, hogy lásd azt a feketét,
ami az üzenet. Az egyetlen.*